

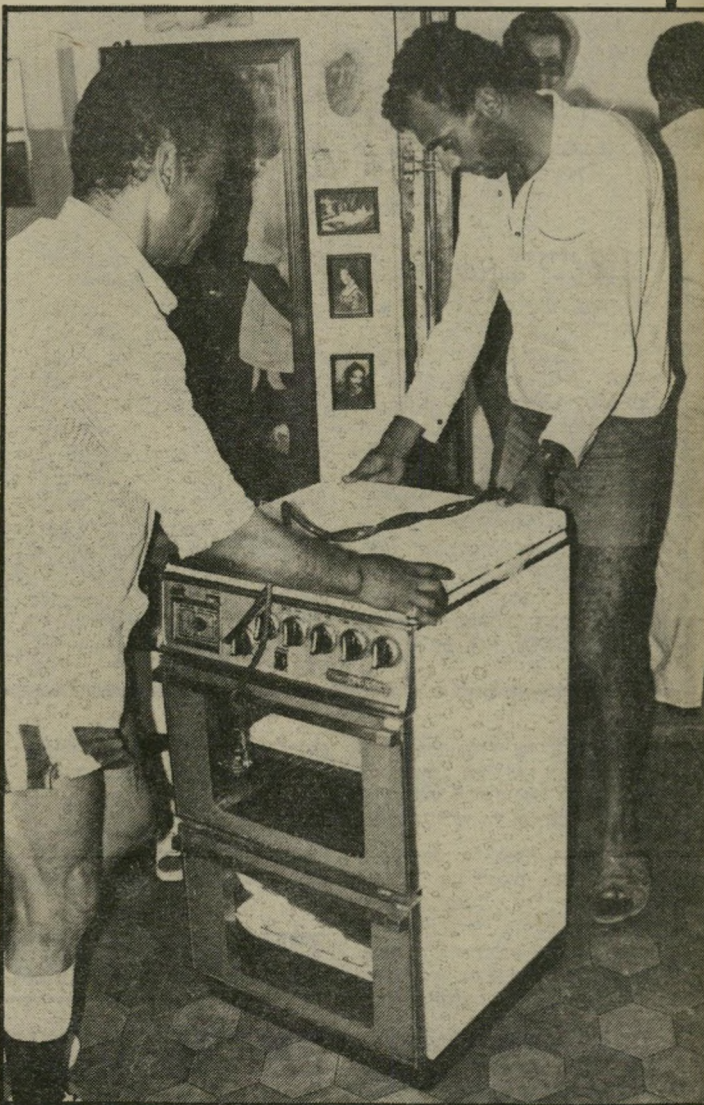
זהו סיפור איוב של אשה: היא חיה בגיהנום שנמשך שנים, בין בעל מתנכר ובעל-בית שביקש לגרשה בגלל 47 שקל

הסיוט הארוך של עידית

בשעה שבע בבוקר הקישו ברלת דירתה של עידית הרפו (35). קול אשה ביקש ממנה לפתוח את הרלת. האישה הציגה את עצמה כעובדת סוציאלית. היא טענה שהביאה מיכתב הקשור כילדתה של עידית. עידית סירבה לפתוח את הרלת

של נפט. החלטתי שאני שורפת את כל הדירה. התבצרת מאחורי הרלת המשוריינת שהתקנתי לאחרונה, והמנעולים נשבעתי לעצמי: אותי לא יוציאו מהדירה. נכנעתי לאחר כמה שעות. אחרי שהשוטרים הבהירו לי שהגג מלא

פינוי בכוח במשך שעות עמדו המשאיות ברחוב עד שהמישטרה הצליחה לשכנע את עידית ושרגא הרפו להפסיק להתנגד לפינוי. ואז נמשך הפינוי שעות כי הבית היה מלא.

וביקשה לרחוף את המיכתב מתחת לרלת. רק אחרי שראתה מבעד לחלון שהאשה מתרחקת. פתחה את הרלת בזהירות. מספרת עידית: בקושי הצלחתי לסגור במהירות את הרלת בחזרה. חזרה מיסדרון היה מלא שוטרים. מאז הניסיון הקודם, לפני חודש, לפנות אותי מהדירה, התכוננתי לרגע הזה. לפני שלוש ימים קיבלתי מיכתב שהם עומדים לפנות אותי שנית. ניתקתי את כלון הגז מהכיריים, והעמדת אותי ליד הרלת. הכנתי פחית

עוד מה לעשות. ניסיונו להציע כמה הצעות. למשל: לתת לעידית פיצוי של 1000 דולר, שימסרו לה עליידי בעלה הבית לסידורים ראשונים. או: לנסות לשכנע את בעלה הבית שעידית תפנה את כל החפצים המיותרים, תישאר רק עם הדברים החיוניים ביותר, ותעזוב את הבית אחרי החגים מרצונה. בעלה הבית סירב. הצענו שכל הפינוי יידחה בכמה ימים. בעלה הבית סירב בכלל לשמוע הצעה כזאת. הצענו למצוא דרך לדאוג לה ולילדים.

מספרת עידית: כיו 1971 התפרסמה מודעה בעתון על דירה. היתה זאת הדירה של ר"ד אפריים סנה, שירש את הדירה חמש שנים לפני כן מאביו, משה סנה המפורסם. שכרנו את הדירה בדמי-מפתח, ושילמנו עבורה סכום של 88 אלף לירות. אז זה היה סכום אדיר, אך שרגא התאהב בדירה. היא גדולה.

שלוש שושנים עידית חרתה כתובת קעקע על חזה. מעל ליבה, בה מצוירות שלוש שושנים בצבע עיט. ליד כל שושנה מצוין שמה של אחת משלוש בנותיה בראשי-תיבות.

110 מטר מרובע. את התשלום האחרון שילמתי רק לפני שנה. קיבלנו מבנק טפחות הלוואה לשכירת הדירה. חמישה ימים אחרי שעברנו להתגורר בה, התחילו הצרות. היתה לנו תינוקת אחת, והקמנו מייד מעקה כדי שלא תיפול מהמירפסת של הקומה השלישית. הגיעה תביעה מישפטית. טענו שאנחנו מכערים את צורת הבית.

למרות כל השנים הקשות שהיו לי עם שרגא, 13 שנים, הקפדתי תמיד לשלם את כל תשלומי הדירה. יום אחד פשוט התמוטטתי. היה זה כשרגא הכניס לדירה שלנו את מונה זילברמן. הם גרו בחדר אחד, ואני והבנות בחדרים האחרים. כשהתמור טטתי, ביקשתי שיאשפז אותי בבית החולים גהה. כשהשתחררתי אמרו לי הרופאים שאין לי למעשה בעיה, הבעיה שלי היא שרגא.

כשחזרתי הביתה, התברר שהחסרתי תשלום בסך 42 שקל עבור שרותים וטיפול בגינה שמסכיב לבית. בעל-הבית סירב לקבל את התשלום בדיעבר. המישפטים ביני לבין בעל-הבית נמשכו שנים. הוא טען שבכית יש מריבות, ושהמדור המרכזי הוא בן-בית בבית הזה.

השופט המחוזי אלוני הציע פשרה. מאחר שכל הטענות הם נגד שרגא הרפו, אולי הוא יעזוב את הבית ואני והילדים נוכל להמשיך ולהתגורר בדירה. שרגא הסכים והתחייב שלא לגור בבית. הוא לא ניסה לערער על זה. למעשה זהו פסק-דין, המהווה תקדים שבו הפרידו בעל מאשה.

בעיני שרגא זה מצא חן. שרגא גר כל לילה במקום אחר, כשהוא מחליף ככל פעם אשה. וכשהיה לו נוח, הוא בא לכאן. זה היה סידור יוצא מן הכלל עבורי.

צחקו שכזה אחרי שעות שיכנוע של דובר המחוז, עדי גונן, סגן-ניצב אריה עמית וניצב-מישנה יעקב חביב, מפקד מרחב הירקון, רווח לסבלים הממתניים והם הוציאו את הרהיטים.